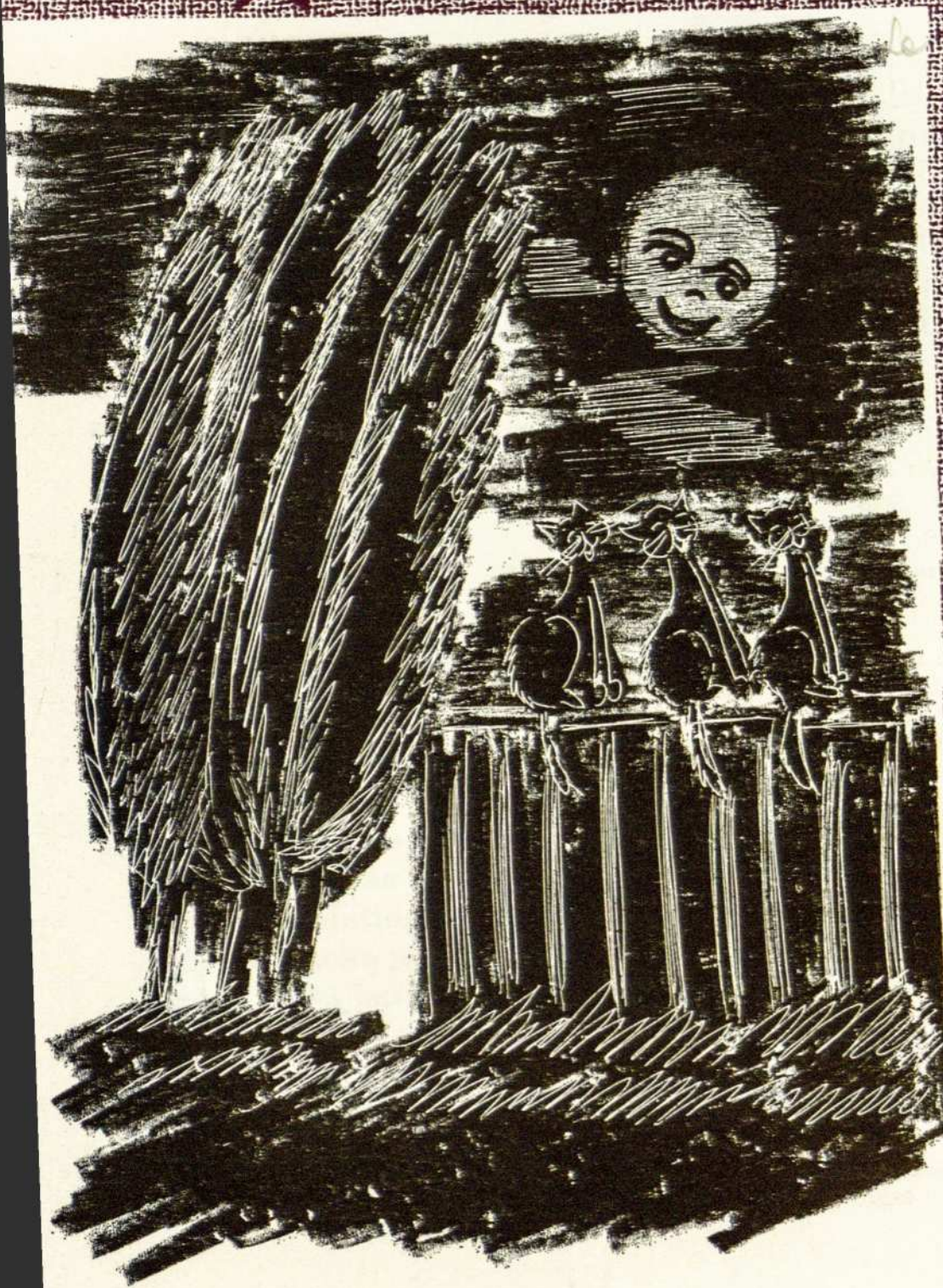

esgites

1968

8

spalis

EGLUTĖ

8

1968 spalio

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA
Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

SPAUSDINA
IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut 06260

Redakcijos ir administracijos reikalais
kreiptis:

EGLUTĖ
Immaculate Conception Convent
Putnam, Connecticut 06260

KAINA: metams — \$5.00
atskiras numeris 50¢

DĖMESIO:

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikalingą. "Eglutės" iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription \$5.00 yearly. Single copy 50¢. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

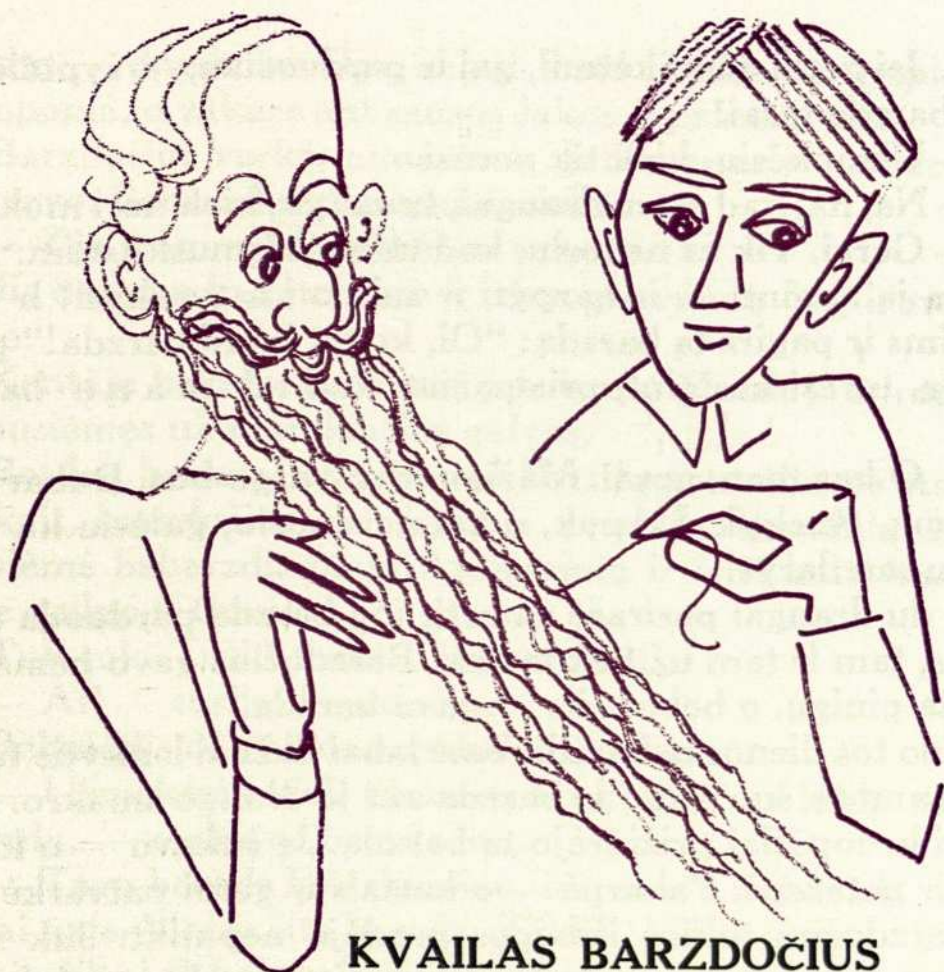
vienintelis lietuviškas
vaikų laikraštėlis
pasaulyje

TURINYS

Kvailas barzdočius	3
J. Slėnys	
Šoka rudenėlis	6
O. Vėjas	
Gudrus knygnešys	7
P. Mašiotas	
Ką Puputis prigalvojo	10
Linutė	
Ar žinai?	12
Kas parašė man laiškutį	13
P. Kapišonas	
Vidunaktis	14
M. Lobato	
Linksmiau	20
Audra	21
R. Jotvingytė	
Truputį pagalvok	22
Kalėdų rytas	23
A. Rūta	
Mūsų kūryba	28
Laiškai Pupučiui	31
Baidyklės galvosūkis	32

PIEŠINIAI

Ses. M. Eucharista — 1, 3, 4, 8, 10
Aldona S. — 6, 21, 22
P. Osmolskis — 7, 12, 20, 23, 27, 30
R. Ramanauskaitė — 13
A. Balukas — 14, 15, 16, 17, 19

KVAILAS BARZDOČIUS

Sulietuvino ir pritaikė J. Slėnys

Kartą, ne taip jau seniai, gyveno du draugai. Vienas buvo išmintingas, o antras — kvailas. Vienas turėjo mėlynas akis, o kitas — rudas. Tik neprisimenu, kuris turėjo kokias... Išmintingasis visad buvo dailiai nusiskutęs — atrodė kaip koks jaunas vyrukas. Kvailasis turėjo ilgą, ilgą barzdą. O ta barzda, vis dėlto, buvo labai graži.

Vieną popietę du draugai sėdėjo supamose kėdėse ir taip sau šnekučiavosi. Kalbėjosi apie šį ir apie tą ir dar apie aną. Ir staiga, nei iš šio, nei iš to, bebarzdis ėmė ir užklausė barzdočiaus:

— Ogi, gal norėtum man parduoti savo barzdą?

— Jei gerai užmokėtum, gal ir parduočiau, — šyptelėjo pro barzdą tasai.

— Užmokėsiu, kiek tik norėsi.

— Na, na, kad esam draugai, tu sakyk, kiek nori mokėt.

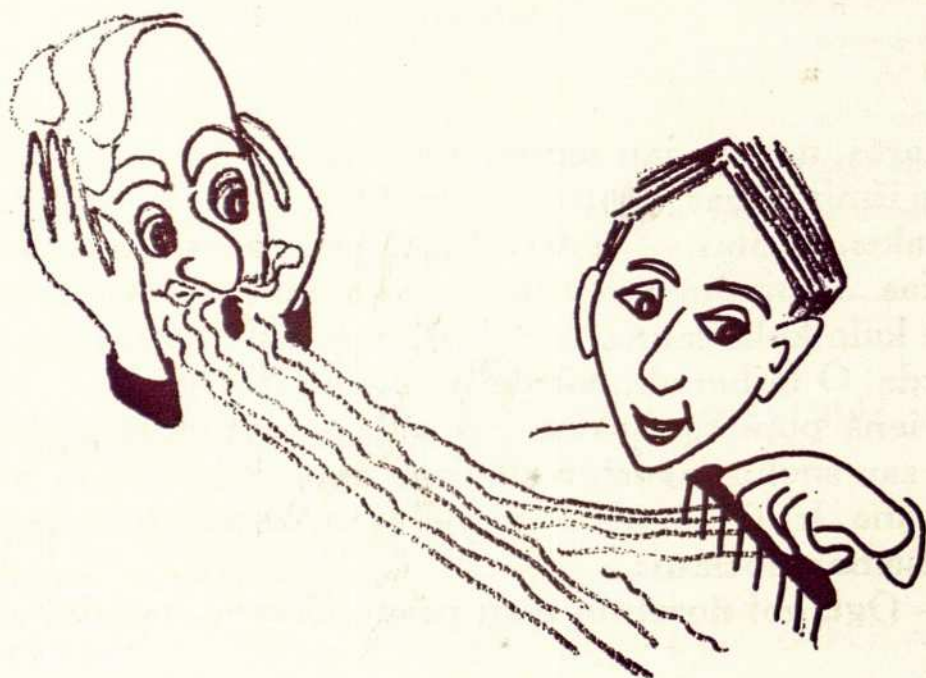
— Gerai. Tik aš nenoriu, kad tu barzdą nuskustum. Aš noriu ją auginti — ir karpyti ir šukuoti ir tvarkyti! Ir jei kas ims ir pagirs tą barzdą: “Oi, kokia šauni barzda!” pasakys, turėsi nesigint, prisipažint, kad tai m a n o barzda...

— O kas man, gerai. Mažiau man vargo bus. Dabar — šukuok, tvarkyk, karpyk, o kai parduosiu, galėsiu ką tik noriu sau daryt!

Ir du draugai pasirašė sutartį, jog barzdą parduoda tas ir tas, tam ir tam už tiek ir tiek. Barzdočius gavo nemažą maišą pinigų, o bebarzdis — gavo barzdą.

Nuo tos dienos bebarzdis ėmė labai dažnai lankytis tuose namuose, kur augo jo barzda ant jo draugo smakro. Jis labai kruopščiai prižiūrėjo tą barzdą. Ją šukavo — o kartais ir patampė. Pakarpė — o kartais ir gerai patvarkė!

Barzdočiui tokios išdaigos pradėjo nepatikt. Juk nesmagu, kai vieną dieną ta barzda pešiojama lig pat šaknų,

o kitą — draskoma ilgų nagų! Ryte ji sukama, popiet ji tampoma, o vakare ant sausos šakos ji pakabinama.

Barzdočius verkė, aimanavo, gailėdamasis tos vargšės savo. Bebarzdis gi, nepaisė nieko.

— Čia mano nuosavybė! — sako.

Jis darė ką kada norėjo ir draugo raudų lyg ir negirdėjo.

Kentėjo barzdočius dieną po dienos. Raudėjo ir raudėjo susiėmęs už skaudančios galvos.

Bet kai bebarzdis užsimanė barzdą ant vėliavos stulpo prikalt, barzdočius ne juokais pradėjo škanalą kelt. Pasiėmė bebarzdis plaktuką ir vinių ir ėmė kalti barzdą prie stulpo iš tiesų!

Tuk-tuk. Trūkt-trūkt... ir kaukšt!!!

— Ai! — suriko barzdočius.

Bebarzdis nė galvos nepakėlė.

— Užmokėsiu kiek tik nori, broli! Tik paleisk mano barzdą, — maldavo barzdočius.

— Tavo barzda? Atsiprašau, čia m a n o barzda. Ir aš labai patenkintas šita barzda. Žiūrėk, kokia graži — ir dar kokia šilta! O kai ateis žiema, kaip gera bus tada. Atata!

Bebarzdis ir toliau savo nuosavybę prižiūrėjo, o barzdočius ko iš proto neišėjo!

— Kiek tik nori, užmokėsiu! — rėkė jis. — Dvigubai tau duosiu, kiek pats man mokėjai!

— Dvigubai tik? — pagalvojo bebarzdis. — Ne, man neužteks. Šita barzda juk ne pigi. Po mano priežiūra ji pasidarė net labai graži. Ne, jei nori pirkt, turėsi siūlyt dar daugiau.

— Duosiu kiek tik nori, bet atiduok barzdą!

— Aha... Duok keturis kart tiek, kiek tau mokėjau!

Barzdočius užmokėjo bebarzdžiui ir tuoj nuėjo į kirpyklą barzdą nusiskust. Sėdėdamas kėdėj net atsiduso ir akis užmerkė — gal mėlynas, o gal rudas, nepamenu kuris iš judviejų turėjo kokias...

ŠOKA RUDENĖLIS

O. Vėjas

Šoka, šoka,
Kas tik moka.
Vėjas — polką,
Mes — kazoką.

Galva sukas,
Kojos pinas,
O pilvely —
Sukilimas..

Vienas, du —
Visi kartu!
Šokt tarp lapų,
Tai smagu!

MOČIUTĖS PASAKA GUDRUS KNYGNEŠYS

pagal Prano Mašioto apysaką

— Papasakok dar apie knygnešius, močiute, — prašė vaikai.

— Nagi, matot, kad darbo turiu. Negaliu gi vis pasakas sek-
ti — o iš kur vakarienė ateis? Ar pasakos pilvelius pripildys? —
nusijuokė močiutė, vikriai įmesdama nuskustą bulvę į puodą.

— Mes padėsime. Kartu darysim, o Jūs mums pasakosit, ge-
rai? — meiliai pasiūlė mažoji Anyta. Sužibo ir vyresniųjų akutės.

— Oi, išdykėliai, mano išdykėliai. Na, gerai, jau gerai. Sės-
kit, pamokysiu, kaip skusti. Peiliuką reikia laikyti, va, taip...

Susėdo vaikai šalia močiutės, paėmė po bulvę ir sužiūro į jos
besišypsančias akis.

— Nagi, atsimenat knygnešių Šalnių šeimą? — pradėjo mo-
čiutė.

— Aišku, atsimenam! Man labai patiko pasaka apie kny-
gnešį Kaziuką, — šoktelėjo nuo suolo Kaziukas.

— Tai klausykit.

Vieną pavakarę Šalnius sumanė į Prūsus nuvykti knygų par-
sinešti. Su lengvu maišeliu rankoje, nepajuto, kaip priėjo Šešupę.
Apsidairė, ar nėra kur sargybinio, išimetė klumpes į maišelį, pasi-
raitėjo kelnes ir perbrido negilia vieta į kitą pusę.

Netoli Šešupės buvo lietuviškų knygų parduotuvė.

— Ar parduotuvė yra krautuvė? — įsiterpė Gina.

— Taip, vaikeli. Mes Lietuvoj tą žodį naudodavom — ir, kiek žinau, ir šiandien Lietuvoj taip kalba.

Taigi, nusipirko Šalnius keliolika knygų ir atsisėdo ant suolo laukti aušros. Dar vos pradėjus pilkėti nakties tamsai, pamatė kitoj pusėj Šešupės bevaikščiojantį, besidairantį kareivį — pasienio sargybinių. Matyt, kareivėliui buvo kojos nuilsusios, kad dažnai kur prie upės kranto atsisėdavo arba, priėjęs medį, nugarą į jį atremdavo.

Kai jau pradėjo tikrai švisti, sargybinis dar kiek pavaikščiojo paupiu į vieną ir į kitą pusę, pasidairė ir, mostelėjęs ranka, nuėjo pasitikti kito kareivio, ateinančio į jį pavaduoti.

Šalniui tik to ir reikėjo. Jis tuojau spruko prie upės ir nubrido į kitą pusę. Iki sargybiniai susitiko ir atliko pasikeitimo ceremoniją, jis jau buvo peržengęs pavojingiausią vietą. Priėjo krūmais apaugusią vietelę ir pasislėpė.

— Va, ar nesakiau, kad vyrai visad žino, ką daryt, — neiškentė Kaziukas.

Gina jau ruošėsi gintis, bet močiutė pridėjo pirštą prie lūpų ir toliau sekė.

— Išnėręs iš krūmų, knygnešys priėjo griovį. Juo ėjo pasilenkęs, kad iš tolo nieks nematytų, ir jau buvo visai arti kaimyno miškelio. Už miškelio vos trys šimtai žingsnių — ir namai.

Slapstydamasis, dairydamasis į visas puses, ar neslankioja kur daugiau kareivių, laimingai pasiekė savo sodą. Ten turėjo išsikasęs duobę, išgrindęs akmenimis ir įstatęs iš lentų sukaltą dangtį. Dangtis buvo taip gražiai velėnomis nuklotas, kad visai nesimatė, kas ten iš tikro yra.

Močiutė minutėlę stabtelėjo, bet nė vienas vaikas nepaklausė, kas velėnos. Atsiminė — tik vakar tėtukui padėjo užlopyti negražų plyšį pievutėje.

— Taigi, susidėjo slėptuvėn knygas ir nuėjo pamiegoti. Ot, saldus miegas buvo po pasisekusio žygio! Tą pačią dieną vakare, pasibaigus lauko darbams, pas Šalnių atsilankė keli kaimynai. Išeidami išsinešė po vieną, kiti po dvi knygas. Sekantį vakarą atėjo dar vienas svečias, kuris visas likusias išsinešė.

Toki žygį Šalnius darydavo kas porą savaitių. Žinoma, grįžtant su uždraustomis knygomis, kinkos drebėdavo. Eidavo ir dairydavosi, ar iš kur sargybinis neišlįs. Kiekvienas šešėlis atrode panašus į besislapstantį žmogų.

Kartą, laimingai perbridęs Šešupę, Šalnius jau pasiekė krūmus, kai staiga išgirdo: "Sustok"!

Pliumpt! pliumpt! pliumpt! ant grindų nuriedėjo trys pusiau nuskustos bulvės, ir šešios didelės akys sužiūro į močiutę.

— Iš už krūmų išėjo ginkluotas sargybinis, — tęsė močiutė, — ir rusiškai prašneko.

— Parodyk ką nešiesi!

Savo knygų maišelyje Šalnius turėjo dar ir romo buteliuką. Jis lėtai atidarė maišą. Sargybinis tuoj susidomėjo buteliuku — romas tuomet buvo labiausiai mėgstamas užsienio gėrimas.

— Einam dabar pas mano viršininką. Tu pirma su maišu! — griežtai įsakė sargybinis.

— Kas maiše yra, viršininkui nebus įdomu, o buteliuką, va, tamstai dovanoju, — akimi mirktelejo Šalnius.

Sargybinis paėmė buteliuką ir, nuleidęs akis, lyg stebėdamas žolės kupstą, tarė:

— Eik sau, kur ejęs — tik niekam nepasakok, kas čia įvyko. Šalnius ramiai grįžo namo ir paslėpė knygas.

Sargybinius dar labiau suklaidinti, Šalnius pasidarė sau nepaprastas klumpes — kulnis padirbo po pirštais, o smailus pirštų galus atsuko į kulnis. Kai būdavo šlapia ir pėdsakai aiškiai matomi, jis užsimaudavo tas klumpes. Prie Šešupės gerą galą jomis nueidavo, tada vėl pasikeisdavo paprastomis klumpėmis ir skubėdavo namo.

Sargybinis kareivis, radęs paupyje pėdsakus, manydavo, kad kas į Prūsus nuėjo. Imdavo dairytis knygnešio kitame Šešupės krante, galvodamas, kad jį tuoj pagaus brendantį per upę!

— Ot tau ir atvirkščios klumpės! — nusijuokė Kaziukas.

Vaikai tuoj užsimanė batus atvirkščiai užsidėti, bet močiutė neleido.

KA PUPUTIS PRIGALVOJO VIENĄ DIENĄ

Linutė

Puputis prikišo snukutį prie lango.

— Brrr! Šalta!

Jo nosytė galėjo sušalti į leduką, bet jis neatsitraukė.

Už lango ant šakos kabojo mažutis lietaus lašelis. Kabojo ir krutėjo, nes vėjas pūtė ir lietus lijo.

Puputis lašeliui nieko nesakė, ir lašelis Pupučiui nieko nesakė. Kažkaip, kai lyja spalvotais lapais ir šaltais lašais, nesinori daug kalbėti. Puputis tik dar stipriau priklijavo nosytę prie stiklo. Jis žiūrėjo ir žiūrėjo. Kvėpavo ir žiūrėjo. Užtat namely buvo labai tylu. Paprastai mamytė triukšmo nekeldavo, ji visad tyli. Dabar visi trys tylėjo — lašelis, Puputis ir mamytė.

Peliukas žiūrėjo, kaip lyja ir galvojo, kas būtų, jeigu tiek prilytų, kad jų namelį apsemtų...

— Būtų Didelis Pavojus, — galvojo sau Puputis. — Reiktų daug drąsuolių gelbėti žmones ir peles... Kažin, ar aš galėčiau būti drąsuolis? Drąsuolis Puputis! Jau seniai apie mane nieks laikraščiuose nerašė...

Bet jeigu būtų tikrai toks Didelis Pavojus, Puputis sugalvojo, kad net ir laikraščiai nebūtų taip svarbu — nebūtų svarbu nei slogos, nei šaltas vanduo. Būtų Gyvybinis Reikalas. Taip sako išmintingi žmonės ir išmintingos pelės.

Puputis jau matė, kaip jis, laively atsisėdęs visiems miestų ilgas virves, kad galėtų išsigelbėti. Ir net savo uodegytės negailėtų, jei koks labai mažiukas, kvailas peliukas į vandenį įkristų...

Jam taip begalvojant, apie Didelius Pavojus ir apie Didelius Drąsuolius, nustojo lyti ir saulutė prašvito. Bet Puputis jos nepastebėjo, nes jo akys buvo primerktos nuo to didelio galvojimo.

Ir staiga, švyst! ant sienos pasirodė toks kamuolys, ne kamuolys. Spalvotas ir labai gražus! Puputis nosisuko nuo lango geriau pasižiūrėti. Oi! kaip kinas. Tokios gražios spalvos — ir dar lyg juda, lyg kruta...

— Mamyte, mamyte, atei pamatyti Nuostabų Dalyką, — sušuko Puputis visa gerkle.

Mama pelė atbėgo pažiūrėti. Beveik visi nori pamatyti Nuostabų Dalyką. Norėjo ir Pupučio mamytė.

— Tikrai nuostabu, Puputi. Matai, saulės spindulys šviečia per tą lašelį ir balta šviesa pasidaro spalvota. Šviesa susiskaldo.

Puputis išsižiojo, bet nieko nesakė. Jis tik žiūrėjo į lašelį ir į spalvotą šviesą, ir vėl į lašelį. Kvėpavo ir žiūrėjo.

— Mamyte, tai lašelis padarė vaivorykštę ant mūsų sienos?

— Taip, vaikel, padarė.

Ot, ir naujas dalykas, apie kurį reikėjo pagalvoti. Puputis galvojo, galvojo, kol sutemo ir spalvotas kamuolys pradingo. Liko tik lašelis, prikibęs ant šakos. Puputis jau nebegalėjo ilgiau su juo pasilikti, nes reikėjo eit vakarienę valgyti. Lašelis, atrodo, nepyko, kad Puputis nuėjo ir paliko savo žymę ant lango — šiltą vietelę, kur jo nosytė buvo.

AR ŽINAI . . .

Apie saulę?

1. Iš ko saulė padaryta?

Saulė susideda iš šviečiančių dujų. Saulėje nėra žemės, nei jokios kietos medžiagos. Tačiau saulės dujos yra taip suspaustos, kad jos pasidarė daug tirštesnės už mūsų žemę, ar už kokią kitą mums atrodančią kietą medžiagą.

2. Ar saulė toli nuo mūsų?

Saulė yra apie 92,800,000 mylių nuo žemės. Gana toli, ar ne? Jei ji būtų arčiau, mes sudegtume, o jei būtų toliau, sušaltume. Dabar mums jos atstumas kaip tik!

3. Kokio saulė didumo?

Jei apvestum virvę aplink saulės vidurį, tai ištiesus ir pamatavus rastume 866,500 mylių ilgio.

4. Ar saulė juda?

Saulė sukasi aplink save ta pačia kryptimi kaip mūsų žemė. Besisukdama, ji skrenda per erdves 12 mylių per sekundę greičiu.

5. Kas atsitinka, kai saulė užtemsta?

Kartais pasitaiko, kad mėnulis atsiduria tarp žemės ir saulės. Tada saulė atrodo lyg juoda, nes mėnulis ją užstoja ir žemėn meta savo šešėlį.

6. Kaip saulė padaro vaivorykštę?

Kai saulės spinduliai atsispindi lietaus lašeliuose, jos balta šviesa suskyla į septynias spalvas: raudoną, oranžinę, geltoną, žalią, mėlyną, violetinę ir rusvai melsvą. Vaivorykštė pasirodo priešingoje dangaus dalyje, negu saulė šviečia. Juo aukščiau saulė danguje, juo mažesnė vaivorykštė.

KAS PARAŠĖ MAN LAIŠKUTĮ?

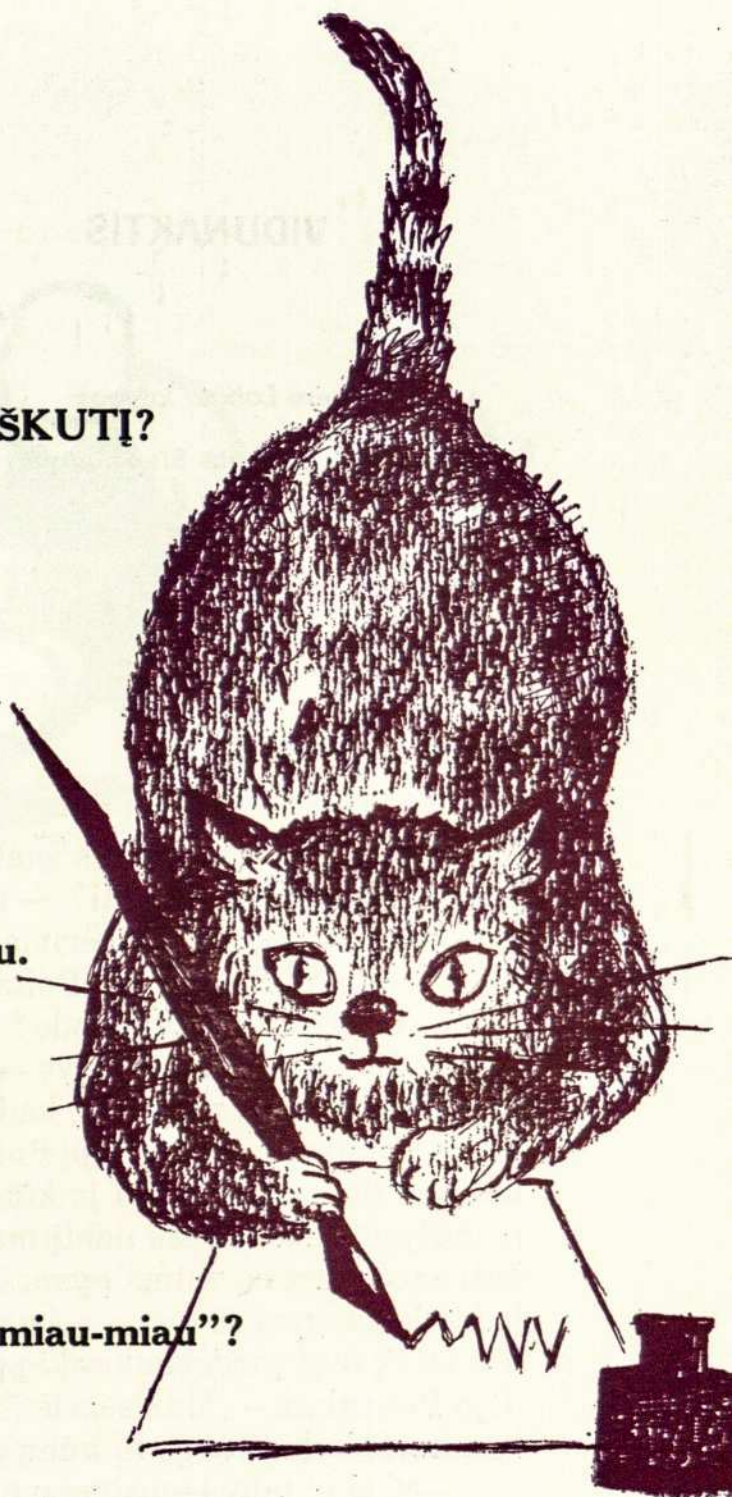
Ponas Kapišonas

Šiandien aš gavau laiškutį —
Kvepia jis keistai, truputį.

Kai tik voką praplėšiau,
— Ai, kas čia? — tuoj surikau.

Nors aš moku jau skaityti,
Jeigu aiškiai parašyta —

Bet ką reiškia, nežinau:
“Miau-miau-miau” ir “miau-miau-miau”?

VIDUNAKTIS

*Iš Monteiro Lobato knygos
sulietuvino Rymantė Steponaitytė*

— Aš girdėjau žmones šnekant apie Jarą ir Boitatą. Ar galėčiau vieną iš jų pamatyti? — paprašė sasi Petriukas, susidomėjęs keistais džiunglių sutvėrimais.

— Jarą pamatysi, bet Boitatą ne. Jų yra tik Pietų krašte.

— O kaip Boitata atrodo?

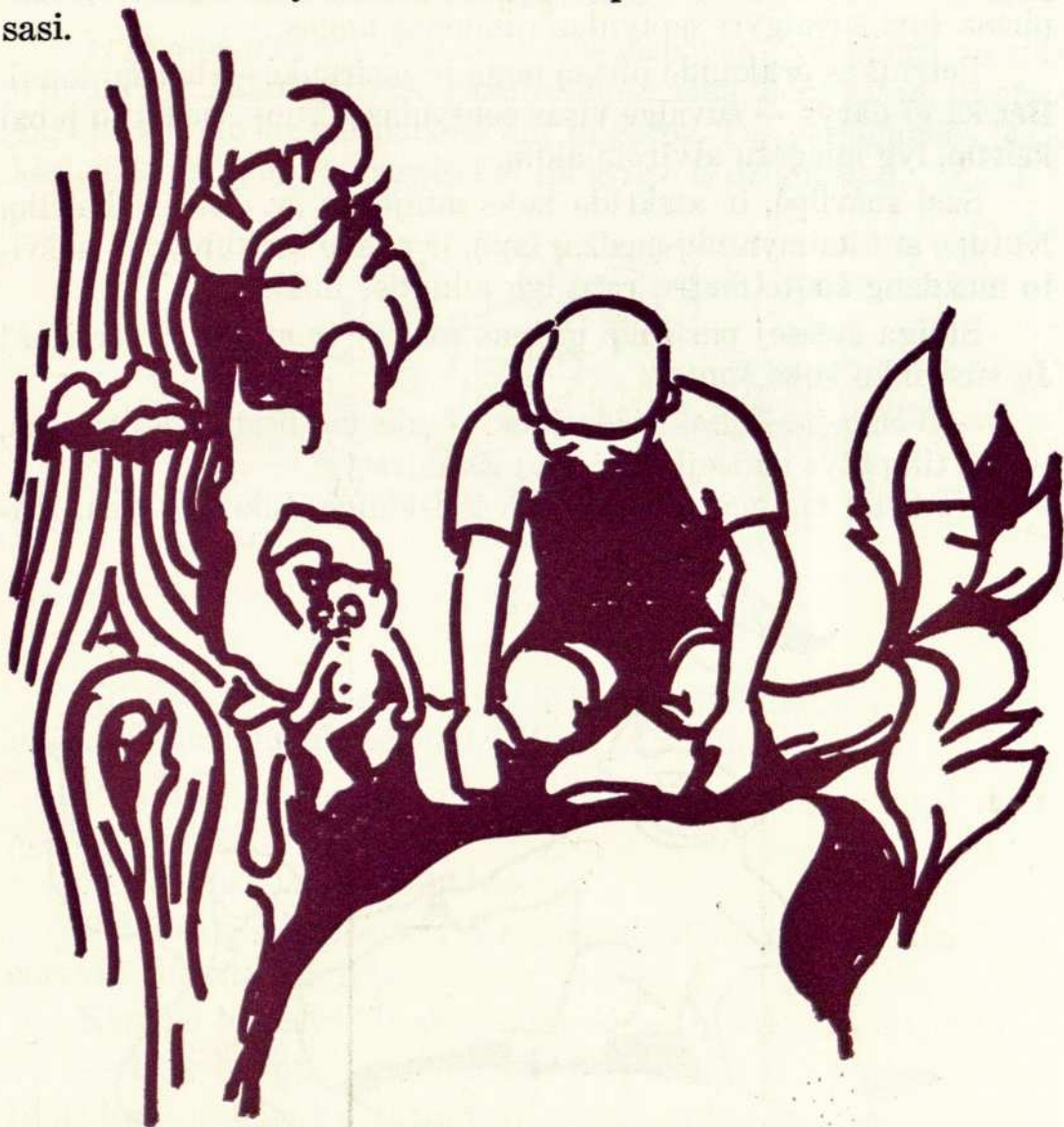
— Jis beveik vienos akys — turi nepaprastai dideles, degančias akis. Žmonės pasakoja, kad kadaise buvo tvanas Pietų krašte. Kai vanduo viską užliejo, Boitata pasislėpė tamsiame urve. Jis ten taip ilgai išbuvo, kad jo kūnas mažėjo, mažėjo, o akys didėjo ir didėjo. Dabar jis tik naktį mato, kaip pelėdos. Minta negyvais žvėrimis. Kartais paima gyvatės pavidalą ir savo ugninėm akim baido kitus gyvius.

— O, ir aš girdėjau visokių pasakų apie pelkių šviesas! — pridėjo Petriukas. — Man senelė išaiškino, kad tos šviesos tai fosforas, kuris kyla iš negyvų kūnų ir šviečia naktį.

— Gal ir taip, — palingavo galvą sasi.

11

Taip jiems besišnekučiuojant, atsiskleidė vidunakčio gėlė.
— Dabar atėjo valanda! Dabar pats vidunaktis! — sušuko sasi.

Petriukui šiurpas perbėgo per nugarą. Jis pirmą kartą gyvenime praleis visą naktį miške — ir dar tokią nepaprastą naktį!

— Nebijok, kol esi su manim, nieko blogo tau neatsitiks, — ramino sasi. — Dabar einam, aš žinau labai gerą slėptuvę, kur viską galėsime gerai matyti, bet niekas mūsų nematys.

Sasi nuvedė Petriuką į drevę. Juodu ten patogiai įsitaisė ir laukė, kas bus toliau.

— Bet kaip aš matysiu, kas dedasi? — staiga prisiminė Petriukas. — Ir dieną čia džiunglėse tamsu, o naktį...

— Aš viską sutvarkysiu. Išbarstysiu šimtus gyvų žiburėlių po gretimų medžių lapus, ir viską matysi aiškiai kaip dieną! Bet pirma turi suvalgyti septynias raudonas uogas.

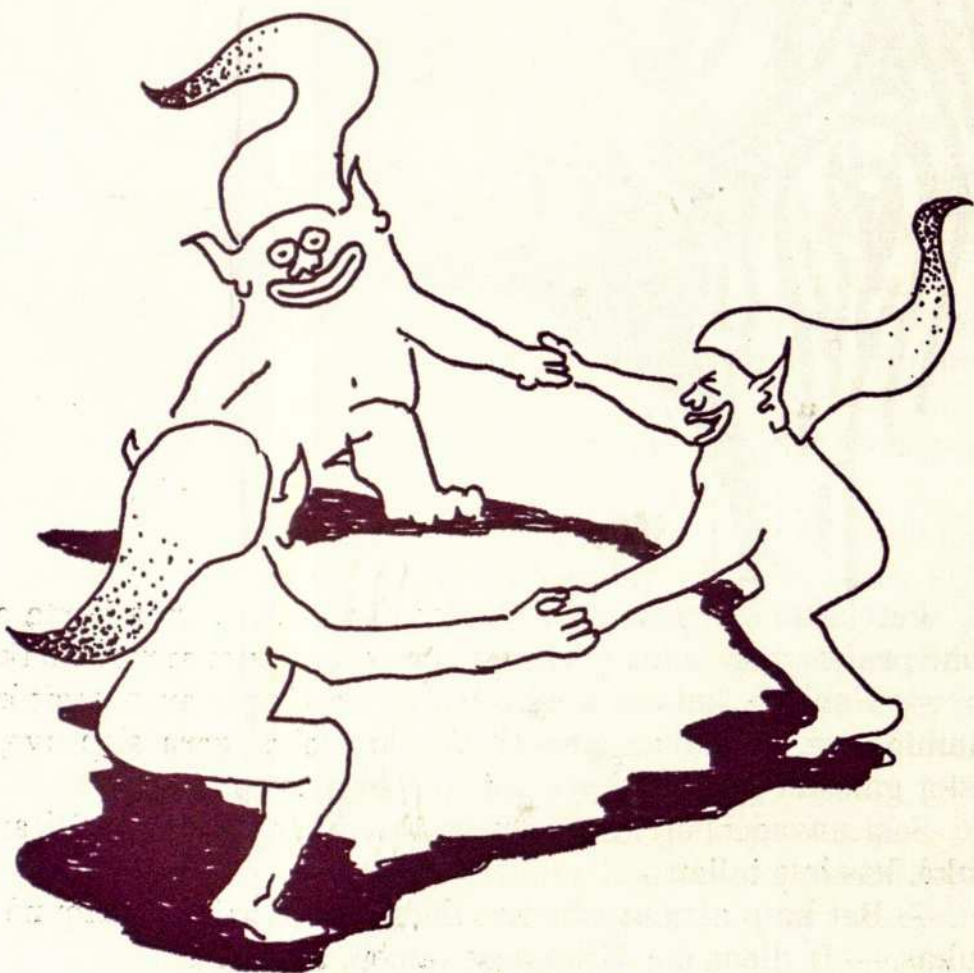
Petriukas prakando pirmą uogą ir susiraukė — baisiai karti. Bet ką gi darys — suvalgė visas septynias. Tuoju pasijuto labai keistai, lyg miegotų atvirom akim.

Sasi sušvilpė, ir atskrido koks milijonas šv. Jono vabalėlių. Nutupė ant kaimyninių medžių lapų, ir miško tankumynas nušvito maždaug šimto metrų ratu lyg pilnaties nušviestas.

Staiga šviesoj pasirodė pirmas sasi — ir antras, ir trečias! Jų susirinko koks šimtas.

— Visko jie šiąnakt išdarinės, — aiškino berniuko draugas, — bet tik patys mažieji. Kiti tuoj išsiskirstys.

Už kelių minučių didesni sasi išsisklaidė. Liko tik visai ma-

žuliukai — kaip kokios pelytės. Ir ko jie neišdarinėjo! Vartėsi kūliais, šokinėjo kaip blusos, rateliu šoko.

Trys sasiukai atydžiai sekė šikšnosparnį, graužiantį vaisius nuo didelės, šakotos figos. Pašnibždėjo kažką viens kitam ir, stauga, op! užšoko šikšnosparniui ant nugaros. Tas persigandęs blaškėsi, daužėsi ore, o trys raiteliai tik švilpė iš džiaugsmo.

Kiti išdykėliai bandė sraigę iš kiauto ištraukti, o dar kiti trynė savo kūnelius žibančiom šv. Jono vabalėlių dulkėm.

Petriukas kvatojosi šonus susiėmęs, bet staiga sasi jį smarkiai įtraukė gilyn į drevę.

— Ateina kumelė-be-galvos!

Petriukas sudrebėjo. Tai baisiausia džiunglių šmėkla. Iš jos šnervių trykšta ugnis!

Kanopų bildesys vis artėjo. Girdėjosi ir šakų traškėjimas.

— Keis kryptį, — pašnibždom tarė sasi, jau pralinksmėjęs. Ir jis buvo išsigandęs. O tai nepaprastas dalykas — kad sasi išsigastų!

Taip ir buvo. Kumelė nulėkė kita kryptim. Ji buvo sustojusi prie pat medžio, kur Petriukas su sasi buvo pasislėpę, bet jie jos nepamatė.

— Kaip gaila! Aš taip norėjau ją pamatyti, — nusiminė Petriukas.

— Džiaukis, kad nematei, — atkirto sasi. — Kas tą pabaisą pamato, tam galvoj susimaišo. Užtat ir aš bijojau — bet ne dėl savęs, o dėl tavęs. Ta kumelė-be-galvos yra labai pavojinga! Ji

bėga ir bėga, pūsdama ugnį pro šnerves. Joks gyvis negali prieš ją atsilaikyti.

— Bet kaip ji gali leisti ugnį pro šnerves, jei galvos neturi, — susimąstė Petriukas. — Juk šnervės yra galvoj... Nežinau kaip tai gali būti.

— Ir aš nežinau, — atsakė sasi, — bet taip yra.

Kumelė-be-galvos išbaidė visas džiunglių baidykles. Tik po kiek laiko vėl pasirodė sasiukų juodi snukučiai.

Netoliese ūktelėjo pelėda. Sasi įtempė ausis ir susiraukė.

— Pelėda mane šaukia, — tarė jis. — Reiškia kas nors atsitiko Dona Benta ūkyje. Palauk čia, aš turiu sužinoti, kas ten dedasi.

— Tu mane čia paliksi! — sumurmėjo berniukas. Jis staiga pasijuto labai nesaugus. Kas norėtų likti vienas miške pilname visokių paslaptinių būtybių?

Bandydamas savo baimės nerodyti, Petriukas tarė:

— Gali eit, bet greit sugrįšk. Tu žinai, kaip man patinka tavo pasakojimai.

Sasi nusišypsojo, puikiai suprasdamas, ką Petriukas galvoja, ir nuėjo su pelėda pasikalbėti. Grįžo už kelių minučių labai susirūpinęs.

— Kas atsitiko?

— Nugi pelėda man pasakė labai nemalonią žinią, — atsakė sasi.

— Kokią, kas įvyko? — klausinėjo Petriukas, šokinėdamas iš nekantrumo.

— Ragana Kuka pasimaišė ūkyje ir pavogė Riestanosytę...

— Oi! — sušuko berniukas. — Turim ją gelbėt! Sakyk, ką daryt, sasi.

Kuka! Petriukas atsiminė ją iš pasakų ir dainų, kurias girdėjo, kai buvo mažas. Nejaugi ragana Riestanosytę tikrai pagriebė... Kuka — Baisių Dalykų Karalienė!

— Kuo greičiau turim grįžt į ūkį ir sužinot, kas darosi. Gal pelėda meluoja.

— Meluot, tai nemeluoja, — pasakė sasi. — Mano pelėda niekad nemeluoja. Bet gal mergaitę pagrobė kokia kita šmėkla, ne Kuka. Turim pasitikrint.

— O jei tikrai Kuka? Ką tada darysim?

— Nežinau. Reiks pagalvoti. Kuka yra labai galinga ir tokia bloga, kokia tik ji viena gali būti. Bet dabar einam.

Išlindę iš drevės, abu nužygiavo Bona Benta ūkio link. Sasi puikiai matė ir nakties tamsumoj. Jis — tamsybių vaikas. Petriukui, tačiau, buvo blogiau. Jis tegalėjo sekti sasi pypkelės žariją, nieko daugiau nematydamas. Užkliuvo už supuvusio kelmo, įkišo koją į skruzdėlyną, šakomis susibadė veidą ir rankas.

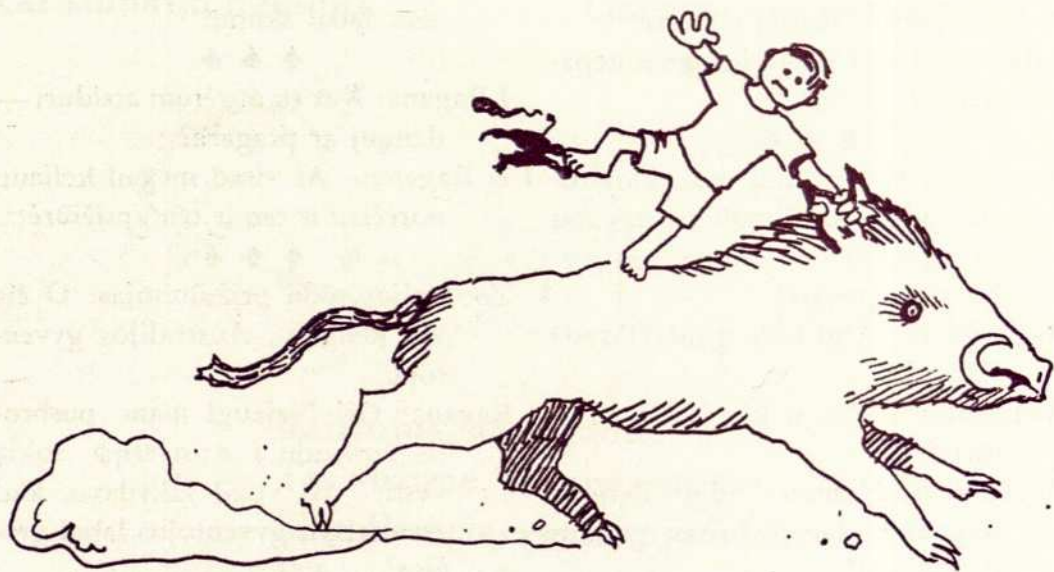
— Šitaip keliaudami perdaug laiko sugaišim, — nusprendė sasi. — Jei būtum geras raitelis, galėtume ant šerno joti.

— Esu, — pasididžiavo Petriukas, — kartą ant buliaus jojau. Tas ant dviejų kojų atsistojo ir visaip purtėsi, bet negalėjo manęs nukratyti.

— Gerai, tai josim. Žiūrėk — prieš mus atbėga laukinių kiaulių būrys. Lipk į medį ir, kai duosiu ženklą, šok didžiausiam šernui ant kupros. Aš užšoksiu paskui tave ir josim dvisėda.

Petriukas taip ir padarė, o sasi užšoko paskui. Vargšas šernas, kad pasileido laukais, kiek tik kojos nešė. Raiteliai laikėsi įsikabinę į jo ilgus šerius, o sasi jį nukreipė norima kryptim. Tai gudruolis! — mokėjo net šernus valdyti. Bet Petriukas nespėjo paklausti, kaip sasi tai padarė, jis tik žiūrėjo, kad nenukristų nuo šerno nugaros!

(Bus daugiau)

LINKSMIAU

Ragana: Hmmm... kas čia labiausiai tiktų nešioti Raganų Karalienės vainiką?... Tai labai didelis dalykas!

Raganėlė: Jeigu toks jau didelis, reikia raganos su didele galva!

▲ ▲ ▲

Kvaila ragana: Aš visai savęs nesu-prantu. Kai atsistuju ant galvos, kraujas subėga į galvą, bet kai šiaip sau stoviu, kraujas nesubėga į kojas. Kaip tai gali būti?

Išmintinga ragana: Labai paprastai, tavo kojos nėra tuščios!

▲ ▲ ▲

I Ragana: Ar tu eisi į didelį raganų balių ryt vakare?

II Ragana: Gaila, bet šiandien skubiai turiu į Kiniją nuskrist.

I Ragana: O, aš žinau, ir manęs nepa-kvietė!

▲ ▲ ▲

Raganaitė: Čia raganų mokykloje tu-rim labai gerai mokėti raganų istoriją. Tu ten kampe, kas įvy-ko IIII metais?

Raganiukas: Ogi tada gimė Didysis Raganius.

Raganaitė: Gerai, o kas įvyko IIII6 metais?

Raganiukas: Hmmm... ogi Didysis Raganius šventė savo penktą gimtadienį!

Raganius: O ką tu darytum, jei pama-tytum liūtą miške?

Ragana: Tikėčiau, kad jis manęs ne-mato!

▲ ▲ ▲

Kartą piktas raganius pasikinkė asi-lą, įsėdo į vežimą ir norėjo greit važiuoti.

Piktas raganius: Greičiau, asile, paju-dėk, arba gausi.

Asilas stovi ir nejuda. Raganius sėdi vežime ir rėkia.

Raganius: Po šimts kačių, jei nepaju-dėsi, imsiu ir suvažinėsiu tave!

▲ ▲ ▲

Raganius: Greit, kirpėjau, nukirpk plaukus!

Kirpėjas: Gerai, nusiimk paltą ir skrybėlę ir atsisėsk.

Raganius: Neturiu laiko nusivilkt ir sėst, labai skubu!

▲ ▲ ▲

I Ragana: Kur tu norėtum atsidurt — danguj ar pragare?

II Ragana: Aš visad mėgau keliaut, norėčiau ir ten ir ten apsižiūrėt...

▲ ▲ ▲

Zoologijos sodo prižiūrėtojas: O čia yra kengūra, Australijos gyven-toja.

Ragana: Oi! Nejaugi mano pusbro-lis nuskrido į Australiją tokią vesti? Jis visad sakydavo, kad Australijos gyventojos labai gra-žios!

AUDRA

Ritonė Jotvingytė

Ar pažįsti raganėlę —
Plaka ugnies botagėliais
Vėjus — žirgus nežabotus,
Kai sumano paulioti.

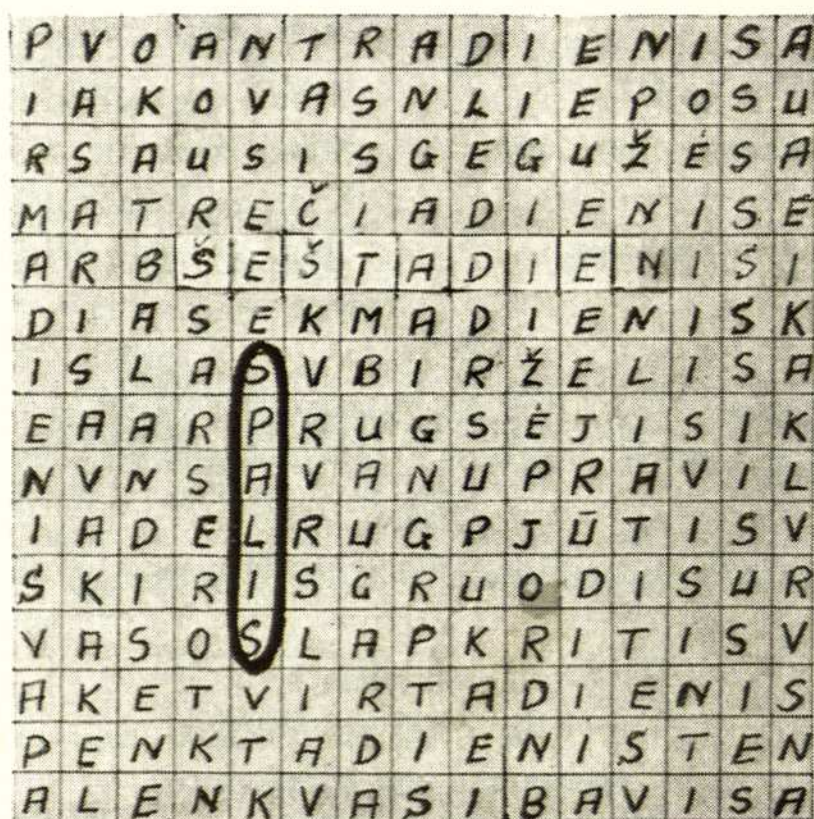
Juodo debesio karietoj
Visad sėdi pirmoj vietoj.
Kai užsideda karūną,
Daužosi visi perkūnai.

Išsižiojus, neraliuota,
Tai vežime, tai ant šluotos.
Šiandien čia, ryt kitoj vietoj
Pila vandenį per sietą.

TRUPUTĮ PAGALVOK

Šiame kvadrate
Surask: savaitės
dienų vardus ir
mėnesių vardus.
Apibrėžk juos
spalvotu pieštuku.

KALĖDŲ RYTAS

Alė Rūta

I VEIKSMAS

Scenovaizdis: Miestas. Nemažas kiemas tarp gana aukštų namų: dekoracijoj — gatvė ar didmiesčio žiburiai su sklypeliu giedro dangaus. Pirmoje daly — Kūčių vakaras, taigi scenoje gali būti tamsoka, ar melancholiškos, melsvos, šviesos. Antroje daly — Kalėdų rytas. Šviesu, giedra. Kai snieguolės ima šokti, galima paberti iš viršaus baltų "konfetų".

Vaizdelio palydimoji muzika pritaikoma nuotaikai. Kalėdų Rytui galima papildyti viena, antra giesme.

Veikėjai: Alda — 6 m.
Vytas — jos brolis, 8 m.
Rožė — 10 m.
Algis — 11 m.
Asta — 9 m.
Snieguolės — bent
keturios
Zuikelis

Alda: (*Išbėgdama iš namo*)
Mamytė sako: Kur tik aš būčiau, vis prisiminčiau, kad šventos Kūčios! Tėvelis sako: Jei žmogus geras, tai ir laimingas...
(*Ištiesia rankas*)
O, sninga, sninga!
Vytas: (*Ėjęs paskui ją*)
Ar gi čia sninga? —
Nuo stogo dulkės!

Alda: (*Pikta*)
Tu tik nepastebi,
Vytai, tu — mulkis!
Vytas: O tu — mergaitė!
(*Erzina ją*)
Mano sesuo Alda
kieman atsibaldė...

Alda: Tu tylėk!
Vytas: O tu — kalbėk.
Alda: Nusiramink!
Vytas: Barkis — pasprink!
Aš neklausau!
Alda, Alda, Alda
Kieman atsibaldo...

Alda: (*Kumščiais trina akis, lyg norėdama verkėti*)
Vytai, aš nebenoriu
tavęs klausytis...

Vytas: Tai pažaiskim traukinėlį,
kur važiuoja Lietuvon...

Alda: (*Linksmiau*)

O, gerai!

Aš tik prijungsiu garvežėlį!
tuoj, tuoj...

Vytas: Gal ir Algi, Astą, Rožę? —
Ilgas traukinys kad drožia...
Tik tū-tū, tū-tū, tū-tū,
lekia Lietuvos laukais...

Alda: Kaip gerai! Tai ir pašaukim:
Ro-ožė! A-algi!

Gal jie tuoj ateis. (*I brolių*)

Vytas: (*Pasilenkęs į kampą*)
O kas čia? Toks susirietęs —
kas tai galėtų būti?

Alda: (*pasilenkdama*)
Taigi — zuikutis!

Vytas: (*Paglosto*) Sužeistas!
Žiūrėk — net kraujas...

Alda: Oi, kaip jam skauda!

Vytas: Kam jis su zuikiais
kažkur kariauja?

Alda: O gal koks piktas šuo įkando?

Vytas: Gal pasiklydęs,
namų neranda?

Alda: Vargšelis! Duokime valgyt,
išgert pienučio.
O gal skanėtų nuo stalo
Kūčių?...

Vytas: Pirma — pagydyt —
reikia jam daktaro.
(*Atsikrankščia*)
Alda, aš būsiu daktaras,
o tu — seselė gailestingoji...
(*Išgąsdintas zuikelis — zuike-
liu aprengtas mažas vaikas —
silpnai pašokuoja po sceną*).

Alda: O, koks vargšytis, —
jam skauda koją...

(*Tuo laiku ateina iš kitų na-
mų du kiek didesni vaikai:
Rožė ir Algis*)

Rožė: Kas čia? Kam šaukėt?

Mes Kūčių laukiam!

Vytas: Dar nepavalgėt?
Tėvelis dirba?

Rožė: Mama, tėvelis — tai užsidarę
dovanas riša. Gal man,
gal Algiui...

Algis: O ką čia turit?
Kas čia taip striksi?

Alda: Taigi — zuikelis!
Mažas... Patiks jums!

Vytas: Iš kažkur atbėgo
čia — prie mūsų durų...
Bėgdamas kojėlę,
matyt, įsidūrė...

Alda: Gal jis iš kaimynų,
o gal iš žvėryno?

Rožė: Taigi... Kas gi žino!

Vytas: Algi, pagydykim zuikelį!

Rožė: Kad mano brolis į kraują
nei pažiūrėt negali!

Algis (*Užsigavęs*)
Tai jau... Aš negalėsiu...
Jei tik norėsiu,
tai ir mokėsiu,
tai ir galėsiu...

Alda: Rožyte, o mes seselės,
tuoj padarykime raištelį!
(*Plėšo nosinę*).

Vytas: Aš — daktaras!

Algis: (*Išdidžiai*) Aš — daktaras!

Vytas: Tu — ne! Aš — tai geresnis!

Algis: Aš — mokytesnis!

Alda: O, nesiginčykit!
Zuikelis bijo, vargšytis dreba.

Vytas: Aš būsiu daktaru, tai ir
mokėsiu.

Algis: Aš dabar moku, tai leisk, — pradėsiu.

(Visi pasiruošę, turi raiščius, bet nedrįsta. Pasirodo Asta.)

Rožė: Asta, va, prie vartų...

Alda: O kodėl ji liūdi?

Algis: Ir tu užsiverktum...

Jos tėvelis mirė.

Alda: Tiesa! Jai blogai, blogai...

Asta: Ko susirūpinę, kas atsitiko?

Vytas: Va, zuikelis dreba,

Sužeistas, įkastas.

Mes gi nė nežinom...

Alda: Po Kūčių išėjom, kampe atpažinom...

Asta: Tai jį reikia gelbėt!

(pasilenkia)

Žaizda pavojinga...

Rožė: Mes jau raiščių turim,

o drąsos lyg stinga...

Asta: Duokit man raištelį!

(Atsiklaupia, pasilenkia ir raišioja, nors zuikelis spurda.)

Alda: Tai tik Asta gali!

U ž d a n g a

II VEIKSMAS

Scenovaizdis: tas pats, bet labai šviesu. Kampe, narvely miega aprišta kojele zuikutis. Išbėga Alda, kiek vėliau — Vytas. Paskui iš kitos pusės ateina Asta, Algis ir Rožė.

Alda: O, kaip balta!

Šalta, šalta.

Kalėdų rytas!

Dievulis gimė,

angelai gieda.

Ramybė geriesiems, —

Mamytė sako —

laimė geriesiems...

Kalėdų rytą — o, kaip man gera!

Vytas: O kaip zuikelis?

Ar nesusalo?

Alda: Tylėk, jis miega!

Vytas: Jau nebemiega, auselėm karmo...

Alda: Tylėk, — dar kartą!

Vytas: Kalėdos! Kaip gi jis miegos?

Kalėdos! — Tuoju pabėgios.

(Kai tik pradaro narvelį, zuikis ir ima striksėti)

Alda: Neišleisk, pabėgs!

Vytas: Asta pagydė — Žiūrėk!

Alda: *(Nustebus)* Nebešlubuoja!

Vytas: Išgijo koja!

Alda: Tiktai per naktį!

Vytas: Kalėdų naktį.

Rožė: *(Išbėgdama)*

Sveiki sulaukę Šventų Kalėdų!

Algis: Sveiki sulaukę! — Taip sakė tėtė.

Rožė: Taip ir mamytė sveikino rytą, kai dovanų mums gražių davė.

Algis: Aš gavau traukinį!

Vytas: Traukinį? Gal elektrinį?

Alda: Tokį, kur veža mūsų

Tėvynėn?...

Čiuku-čiuku-čiuku

Lietuvos laukais,

traukinys su seniais,

jaunais ir vaikais...

(Visi greit susikabina ir imituoja traukinį, pakartodami tuos žodžius)

Asta: *(Įeina, glosto zuikelį, kuris
vėl tupi narve).*

Ar nebeskauda, zuikeli,
ar ne peršalta, vargšeli?
(Visi sutupia aplink zuikį)

Alda: Ar neskaudėjo, ar nenugėlė
vikrių kojelių, vargšas pakly-
dėli, pilkas zuikelis?
(Zuikutis pašokinėja)

Asta: *(Linksmai)* O, zuikelis
sako — ne, ne!
Jam nebeskauda, jau nebe...

Visi: *(Džiaugias, šokinėja)*
Zuikelis sako: Ne, jau ne!
Kojelės nebeskauda, ne!

Algis: Bet ir Asta pralinksėjo!

Asta: Tik truputį...

Rožė: Ji zuikelio taip gailėjos!

Vytas: Gali būti...

Alda: Ar tu, Vyta, jai pavydi,
kad ne tu išgydei?

Asta: Visi zuikelį gydėm!

Algis: Teisybė! Visi gydėm!

Vytas: Kas kiek tik gali.

Alda: Ar nepaleisime zuikelio?

Rožė: Tikrai! Kai sveikas,
laisvė jam geriau,
negu narvelis!

Visi: Laisvė geriau, negu narvelis!

Vytas: Tai pasveikinkim jį su
Kalėdom ir paleiskim!

Algis: Gal jo tėviškė ten krūmuos?

Alda: Gal prie tų gražių rūmų?

Rožė: Gal jis turi ten šeimyną?...

Algis: Kas ten žino!

Visi: Kas ten žino!

Vytas: Sveikas, zuikeli, su Kalėdom,
tegu jau pasibaigs tau bėdos...
Išgijo naktį tau kojelė,
pašokinėjai, šaltis ne taip ge-
lia, ir bėk sau, ir sugrįžk namo

sveikas, namo, namo, —
kad būtų linksmos, linksmos
tau Kalėdos!

Visi: Ir sugrįžki
namo, namo,
kad būtų linksmos, linksmos
tau Kalėdos!
*(Zuikis šokuoja paleistas,
pamuisto galva, pamoja kojele
ir nubėga tolyn).*

Asta: Tai man jau linksma,
tai gera, gera!

Rožė: Kalėdų šventą rytą
Dievas laimina geruosius:
ramybė teisiems,
ramybė gailestingiems,
ramybė tiems,
kurie geros širdies.

Visi: Laimė tiems,
kurie geros širdies!

Algis: *(Žiūri aukštyn)*
Žiūrėkit, paukščiai du
paklydėliai!

Rožė: Tikrai?

Alda: Kur?

Vytas: Paukščiai?

Algis: Žiūrėkit! Toli, toli, į aukštį!

Asta: Gal jie pavasarį parskris į
Lietuvą?

Vytas: Ir pasakys, kad mes dar
neblogi vaikai?

Visi: Jie pasakys, kad mes dar
neblogi vaikai.

Alda: Sninga, sninga!

Rožė: Sniego gėlės!

Vytas: Šaltis nosį
man igėlė...

Algis: Snaigės šoka!
*(Subėga snieguolės, pradeda
šokti).*

Asta: Kaip gražu Kalėdų rytą!

(Ima skambėti varpai)

Skamba varpas
ir varpeliai...
Meldžias žmonės,
Dievas tyli.
Snaigės jaunos
šoka, sukas. —
Jos subėga, —
ir ratukas.
Gaudžia varpas,
miestas tyli.
Meldžias minios —
Dievas myli...
Tai Kalėdos —
Dievas gimė!

Tai ir mirę
vėl gyvena.
Miršta, gimsta, —
taip nuo seno
keitės, sukosi pasaulis,
ir visiems, visiems
vis švietė saulė.

Algis: Tai Kalėdos,
šventas rytas.

Rožė: Žiemos grožis neišsakytas!

Vytas: Šaltis nosį
man įgėlė...

Alda: Šoka snaigės,
baltos gėlės.

Visi: Šalta, balta,
sukas vikrios
snieguolėlės...

Uždanga

MŪSŲ KŪRYBA

LAIMUTĖS SAPNAS

Vieną dieną aš ir mano paukščiukas Čirškutisėjome pasivaikščioti. Priėjome prie seno namo, kuris labai keistai atrodė. Čirškutis per langą įskrido į vidų. Apskrido apie kambarį ir pamatė kažką uždengtą su balta paklode. Įėjus į vidų priėjau ir aš prie to balto daikto. Tuomet Čirškutis savo snapeliu tą paklodę pakėlė. Mudu žiūrėjome nustebę ir su didele baime. Ne be reikalo bijojome... Mat, po ta paklode, buvo pasislėpusi baisi ragana. Mudu su Čirškučiu greit bėgome laiptais aukštyn pasislėpti.

Įbėgę į vieną kambarį iš baimės nė nepastebėjome, kad tai buvo kambarys, kuriamė piktoji ragana laikė nuodingus vorus — skorpijonus. Bet ir jie buvo uždengti su balta paklode.

Ragana mūsų beiškodama atbėgo į vorų kambarį. Mes nuo jos nespėjome pasislėpti. Ji tuoj nudengus paklodę paleido vorus, kad jie mums įkąstų. Po to išbėgo iš kambario labai staugdama. Iš baimės mano akyse pasidarė labai tamsu.

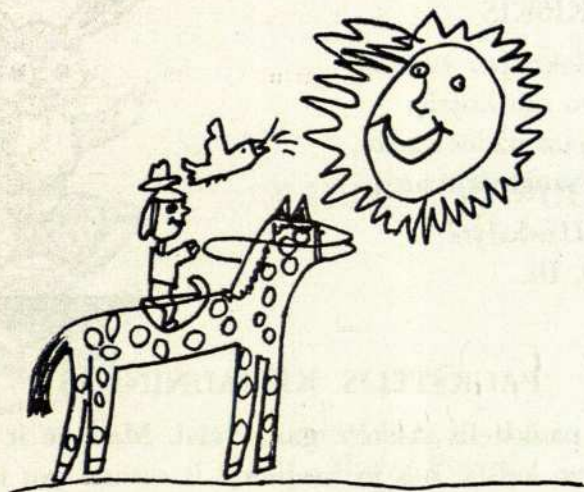
Bet mano paukščiukas nebijojo. Mat jis suprato, kad tos paklodės yra užkerėtos. Jis savo snapeliu griebęs paklodę greit užmetė ant tų juodų vorų, kurie slinko vis arčiau. Vorai nurimo.

Mes iš to baisaus kambario tyliai išslinkome.

Čirškutis skrido ir dairėsi, o aš tyliai lipau laiptais žemyn. Bet ir čia nelaimė. Laiptas subraškėjo. Ir mano žingsnius išgirdo ragana. Ji užstojo man kelią. Išskėtė savo plonas negražias rankas su užrietais ilgais nagais ir labai išsišiepė.

Aš jau norėjau verkti ir šaukti. Bet, iš baimės negalėjau nei išsižioti. Čirškutis tai pamatęs, atskrido man į pagelbą.

Jis nuskridęs į tą vietą kur anksčiau ragana sėdėjo, savo snapeliu paėmė paklodę ir, atskridęs virš raganos galvos, paklodę paleido. Paklodė uždengė visą raganą. Aš su Čirškučiu tuoj pat išbėgome už vartelių.

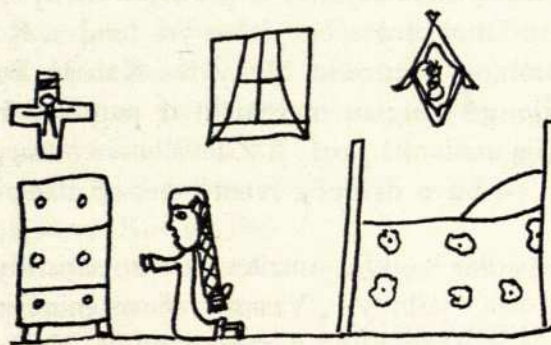

Ten stovėjo gražus arklys. Jis buvo baltas su raudonais taškais. Aš ant jo užsėdau ir neatsisukdama jojau namo.

Mano Čirškutis skrido linksmi čilbėdamas.

Man bejojant, suskambėjo laikrodukas ir aš pabudau. Pajutau tik, kad savo glėbyje kažką spaudžiu stipriai, stipriai. Tai buvo mano baltas su raudonais taškais arkliukas. Jį man Kalėdoms padovanojo močiutė. Aš tuoj nubėgau pas mamytę ir papasakojau savo baisų sapną. Mamytė mane nuramino. Ir dar tą patį vakarą pamokino maldele į Angelą Sargą.

Nuo to laiko aš vakarais pasimeldžiu į savo Angelą Sargą ir tokių baisių sapnų nebesapnuoju.

Ir jūs taip padarykite.

Jūsų Laimutė

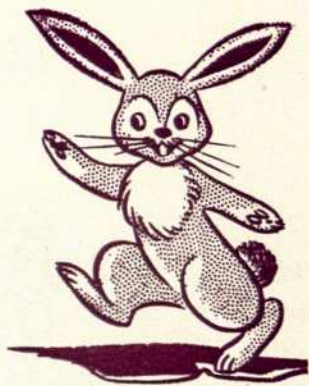
P. S. Mano sapną užrašė mano mamytė. Nes man būtų dar per sunku.

Laimutė Adomaitytė, 7 m.
Jamestown, North Dakota

KIŠKIS

Kiškis šoko per tvorelę,
Užsigavo sau kojelę.
Mama jam uždės vaistų,
Ir lieps saugotis tvorų!

Dovilė Užubalytė
Chicago, Ill.

PAUKŠTELIS KELIAUNINKAS

Vieną kartą, paukštelis atsikėlė gana vėlai. Mamytė ir tėvelis jau valgė pusryčius. Jam buvo keista, nes jo broliukai ir sesutės jau buvo apsirengę ir pavalgę ir žaidė savo kambariuose. Jis apsirengė, pavalgė ir jie kartu žaidė kavones.

Kai mama išleido paukščiukus į lauką, jis paklausė mamos, ar jis galėtų skristi į Vilnių. Mama leido. Jis susipakavo ir išskrido. Vilnių apžiūrėjęs, paukštelis grįžo namo už kelių dienų. Visi paukščiukai jį daug klausinėjo ir jis papasakojo, kad jis matė Gedimino pilį, trijų kryžių kalną, Vilniaus katedrą, Aušros Vartus ir daug kitų vietovių.

Jūratė Raulinaitytė, 8 m.
Los Angeles, Calif.

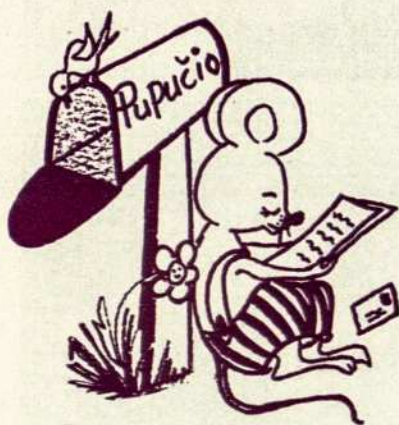
“VAIDILUTĖ”

Buvau tik pirmame skyriuje, kai p. T. Dzikienė atsinešė į klasę kankles. Man labai patiko kanklių skambėjimas ir pradėjau mokytis kanklėmis skambinti. Iš pradžių buvo labai sunku, bet dabar yra lengva. Kai jau išmokau keletą dainų, teko skambinti Maironio Mokyklos Kalėdų Eglutės programoje 1963 m. Po to prisijungė daugiau mergaičių ir pagaliau buvome aštuonios. Kartą į mūsų repeticiją atsilankė prof. J. Žilevičius ir mūsų būreliui davė vardą “Vaidilutė”. Man tai buvo dviguba šventė, nes tą dieną buvo mano vardo diena.

Žmonėms labai patiko kanklių muzika ir teko pasirodyti Pasaulinėje parodoje, Waldorf Astoria viešbutyje, Vasario 16-tos minėjime Webster Hall, Carnegie Endowments ir Apreiškimo parapijos salėje. Važiavome ir į tolimesnius miestus: Baltimore, New Haven, Paterson ir Elizabeth, N. J. ir Great Neck, L. I. Kelionės buvo įdomios, nes pamačiau, kaip atrodo kiti miestai. New Haven buvo ypatingai gražu, nes buvo pats medžių ir gėlių žydėjimas.

Vėliau prie mūsų prisidėjo du berniukai. Mes buvome išmokę apie penkiasdešimt dainų ir giesmių. Ponai Dzikai daug mums padėjo, ir užtatai esame jiems dėkingi.

Regina Leleivaitė,
Brooklyn, N. Y.

LAIŠKAI PUPUČIUI

Mielas Puputi,

Mes turėjom katinėlį vardu Murksius. Mes jį turėjom tik 6 dienas ir jis mirė. Mes jį labai mylėjom. Ar tu kada turėjai katinėlį?

Tavo,
Gintarėlė Gečytė
Philadelphia

Mielas Puputi,

Aš atostogauju prie ežero vardu Clear Lake. Čia yra daug vėžlių. Jie labai kvailučiai. Jie labai lėti. Aš jiems duodu valgyti lašinių. Jie valgo užspringdami! Jų nosys smailios. Aš juos gaudau su tinklu. Kad neįkštų, reikia juos imti už šonų. Kai jie išsižioja, aš matau jų visą raudoną gerkelę! Jų liežuvis labai raudonas ir atrodo kaip raudona košė.

Puputi, ar tu bijai vėžlių? Aš pagavau daug vėžlių, apžiūrėjau juos ir paleidau. Puputi, parašyk, kur tu atostogavai.

Tave mylinti,
Dovilė Užubalytė, 8 m.
Chicago, Ill.

Mielas Puputi,

Pas mus būdavo paukščių lizdas. Vieną dieną paukščiukas išskrido ir, ant automobiliaus įvažiavimo paskridęs truputį, ant žolės nuskrido. Kitą dieną mes išvažiavom savaitgaliui stovyklauti. Kai grįžom, kas nors buvo išmaišęs lizdą ir paukščių nebuvo.

Aš imu plaukimo pamokas. Mano sesutė Daina imdavo plaukimo pamokas, bet pradėjo bijoti ir nebenorėjo pamokų. Pas mus New Mexico nėra ežerų (yra kalnuose, bet sunkiai prieinami), tai gali maudytis tik baseine.

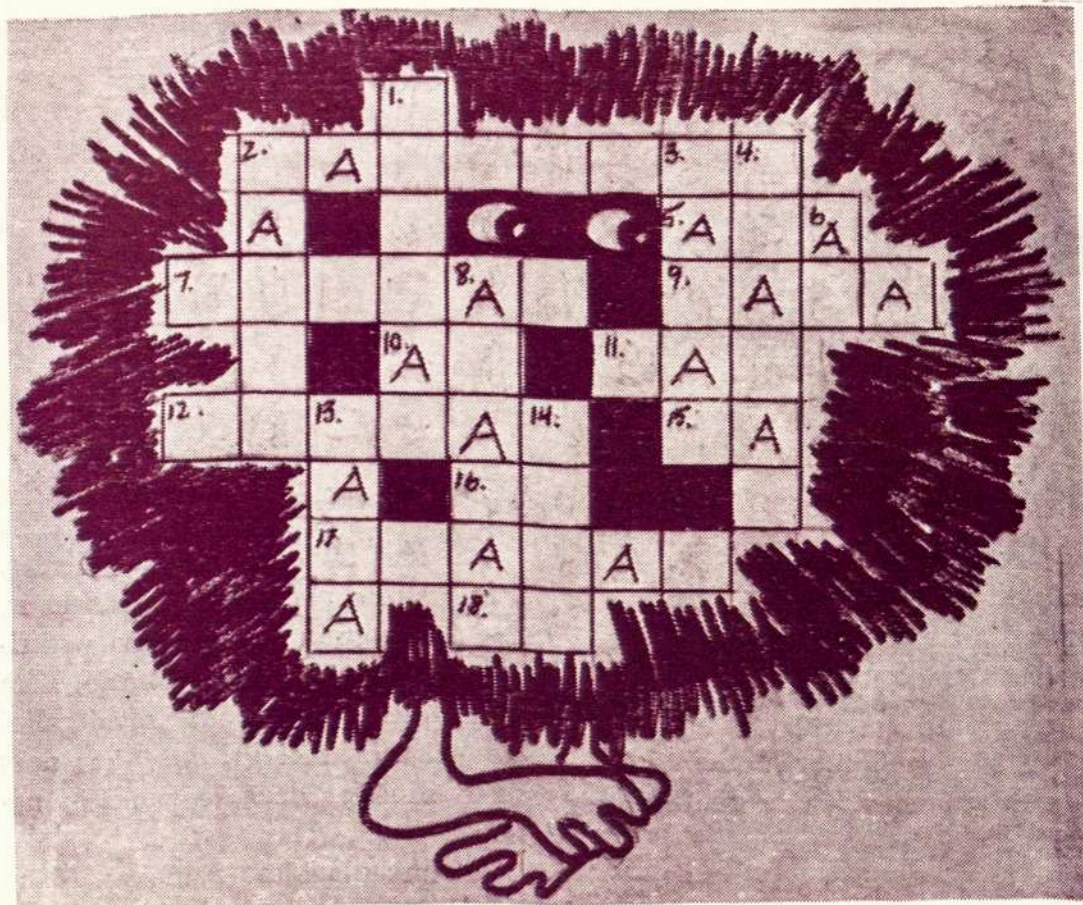
Vilija Avižonytė, 7 m.
Albuquerque, N. Mexico

Brangios mergytės,

Ačiū labai už laiškus! Ne, aš katinėlio neturėjau, nes man tai būtų pavojinga. Aš visad atostogauju — vasarą ir žiemą, bet vėžlių niekad negaudžiau. Ir plaukti nemoku, bet gal kada nors išmoksiu!

Jūsų,
Puputis

BAIDYKLĖS GALVOSŪKIS

Skersai:

2. Gyvis, kuris nupieštas šiame galvosūky.
5. Trumpas mergaitės vardas.
7. Kai sumala kviečius arba rugius, pasidaro..... duonai kepti.
9. Jei neklausai, mama.....
10. Ką šuniukas sako.
11. "Galbūt" sutrumpinta.
12. Tai kas parodo, ar žmogaus širdis plaka.
15. Dvi raidės, kurias ištariame kaip "e".
16. "Jūs" vienaskaitoj.
17. Tai, kas užuodžiama.
18. Žodelis, kuris reiškia "kartu".

Žemyn:

1. Pastatomas tam, kad žmonės galėtų pervažiuoti per upę ar griovį.
2. Baugu.
3., labiau, labiausiai.
4. Ką gyvuliai ėda.
6. Paklausimo žodelis.
8. Mokėjimas padaryti daiktus, kuriuos paskui žmonės perka ir naudoja.
13. Katė liežuviu pieną.
14. Aš, tu supi, ji supa.
15. Tai, kas užuodžiama.

Atsakymai — skersai: 2. baidyklė, 5. Ada, 7. Miltai, 9. bara, 10. am, 11. gal, 12. pul-
sas, 15. ia, 16. tu, 17. kvapas, 18. su. Žemyn: 1. tiltas, 2. baltas, 3. labai, 4. ėdalas, 6.
ar, 8. amatas, 13. laka, 14. supu.